

Vadomának nincsenek halottai

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 36. szám, 2019. szeptember 6.

Nem tudom, hogyan kezdjem el. Ehhez temetőbe kell mennünk, Vadoma. Ott szoktunk emlékezni, bólintott, hogy idáig érti. Veszünk virágokat, mécseket, amiket meggyújtunk a síroknál, mondom. Nehezen formálok meg minden szót. Félek, mintha egy gyereknek magyaráznám, és ha elrontom, rémálmai lesznek. Hallottam egy olyan kislányról, aki sokáig szeretett iskolába járni, de később rögtön sírni kezdett, mikor az anyja reggel bevitte, és hiába próbálta lecsitítani, vagy észrevétlen elmenni, csak sírt és kapaszkodott a kabátjába, hogy ne menjen el. Utállak, ha elmész, kiabálta vörös fejjel. Végül az anyja mindennap a folyosón ült, hogy a nyitott tanteremből ráláthasson a gyerek. Hónapok múlva, mikor már a negatív számoknál jártak, kérdezte meg, hogy anya, ha nem látlak, te is el fogsz tűnni, mint a nagymama.